

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Magdy Krejčí a Mgr. Jaroslava Juráka v hlavním líčení konaném dne 27. února 2019

takto:

Obžalovaný

L. V., narozený XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX,

je vinen, že

1. v přesně nezjištěný den v období října až listopadu 2015 v katastru obce Březová, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, ve starém odstaveném železničním vagonu nacházejícím se před lokalitou Dolní Lazy, kde byl přes noc společně mimo jiné i s poškozenou K. H., narozenou XXXXX, v době, kdy šli společně se jmenovanou spát na manželskou postel, začal tuto líbat a osahávat na intimních partíích těla, a to nejprve přes oblečení a poté i na nahé tělo, což poškozená odmítala slovně a i fyzicky oddělováním jeho rukou ze svého těla, načež si klekl a snažil se jí vysvléci kalhoty a spodní prádlo, které si poškozená držela rukama a aktivně se bránila kopy, na což reagoval tak, že její nohy násilím sevřel mezi svoje, její ruce jí jednou rukou uchopil za zápěstí a dal jí je nad hlavu, uvolnil jí nohy ze sevření a tak se dostal mezi její nohy, kdy druhou rukou se snažil zasunout svůj penis do vagíny nezletilé, což se mu po nějakém čase podařilo, kdy poškozená svou aktivní obranu pro zřejmou beznadějnost a fyzickou převahu obžalovaného vzdala a tak na ní posléze proti její vůli vykonal pohlavní styk, a takto jednal s vědomím toho, že K. H. ještě nebylo 15 let;

2. v přesně nezjištěné dny v období od listopadu 2015 do letních měsíců 2016 na různých místech v katastru obce Březová, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, a to ve starém odstaveném

železničním vagónu, ve svém osobním motorovém vozidle XXXXX, i u tamějšího rybníka, se opakovaně v 5 - 6 případech formou dokonané soulože pohlavně stýkal s nezletilou K. H., narozenou XXXXX, z jejíž strany se jednalo o pohlavní styk dobrovolný a chtěný, a takto jednal, ačkoliv věděl, že poškozená ještě nedosáhla věku 15 let;

3. v přesně nezjištěný den v první polovině měsíce dubna 2016 ve večerních hodinách na blíže neustanoveném místě na lesní cestě vedoucí z obce Březová na Lopeník, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, kam přijel společně s poškozenou nezletilou N. H., narozenou XXXXX, svým vozidlem tovární značky XXXXX, po pozvání poškozené k projížďce, k čemuž tato svolila, začal ve vozidle jmenovanou přemlouvat k pohlavnímu styku, což poškozená odmítala, na což obžalovaný nereagoval a sklopil sedačku řidiče i spolujezdce, kde seděla poškozená, a také zamkl oboje přední dveře vozidla, aby znemožnil poškozené vozidlo opustit; poté ji uchopil za ruku a přetáhl jí nejdříve na sebe do pozice vsedě obkročmo, přičemž ji přes její pokračující nesouhlas s jeho jednáním začal líbat v oblasti krku, a následně ji převrátil na sedadle řidiče pod sebe a uchopil její ruce a zvedl jí je nad hlavu, kde jí je jednou rukou držel a druhou se jí pokoušel rozepnout zip u kalhot; v této chvíli pak ve své snaze dosáhnout pohlavního styku s poškozenou s ohledem na její pokračující nesouhlas s jeho jednáním ustal a společně se oba vrátili do obce Březová, kde poškozená vystoupila na zastávce a odešla domů,

tedy

ad 1. jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, který spáchal souloží a čin spáchal na dítěti mladším 15 let,

ad 2. vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

ad 3. jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody,

čímž spáchal

ad 1. zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

ad 2. zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 3. přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

za uvedené zločiny a přečin a za přečin vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci podle § 324 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. 1. 2017, č. j. 13 T 4/2017-75, který mu byl doručen dne 20. 1. 2017,

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 3 (tři) let.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 4 (čtyř) let.**

Současně se zrušuje výrok o trestu z citovaného trestního příkazu Okresního soudu v Uherském Hradišti, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 28. 3. 2018, č. j. 69T 7/2017-506, byl obžalovaný L. V. uznán vinným zločinem pohlavního zneužívání dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dle rozsudku dopustil tím, v přesně nezjištěné dny v období od měsíce října 2015 do letních měsíců 2016 na různých místech v katastru obce Březová, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, a to ve starém odstaveném železničním vagónu, ve svém osobním motorovém vozidle XXXXX, i u tamějšího rybníka, se opakovaně v 5 - 6 případech formou dokonané soulože pohlavně stýkal s nezletilou K. H., narozenou XXXXX, z jejíž strany se jednalo o pohlavní styk dobrovolný a chtěný, resp. v prvním případě o pohlavní styk, s nímž byla srozuměna, a takto jednal, ačkoliv věděl, že poškozená ještě nedosáhla věku 15 let. Nutno dodat, že obžaloba v prvním z těchto pohlavních styků spatřovala zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, neboť k němu mělo dojít proti vůli tehdy nezletilé K. H. za použití násilí ze strany obžalovaného, avšak soud dospěl k závěru, že projev nesouhlasu poškozené s pohlavním stykem nebyl natolik jednoznačný, aby se obžalovaný mohl subjektivně domnívat, že překonává za použití násilí odpor poškozené a že tedy k pohlavnímu styku dochází proti její vůli.
2. Dále byl obžalovaný uznán vinným také přečinem omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil tím, že v přesně nezjištěný den v první polovině měsíce dubna 2016 ve večerních hodinách na blíže neustanoveném místě na lesní cestě vedoucí z obce Březová na Lopeník, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, kam přijel společně s poškozenou nezletilou N. H., narozenou XXXXX, svým vozidlem tovární značky XXXXX, po pozvání poškozené k projíždě, k čemuž tato svolila, začal ve vozidle jmenovanou přemlouvat k pohlavnímu styku, což poškozená odmítala, na což obžalovaný nereagoval a sklopil sedačku řidiče i spolujezdce, kde seděla poškozená, a také zamkl oboje přední dveře vozidla, aby znemožnil poškozené vozidlo opustit; poté ji uchopil za ruku a přetáhl jí nejdříve na sebe do pozice vsedě obkročmo, přičemž ji přes její pokračující nesouhlas s jeho jednáním začal líbat v oblasti krku, a následně ji převrátil na sedadle řidiče pod sebe a uchopil její ruce a zvedl jí je nad hlavu, kde jí je jednou rukou držel a druhou se jí pokoušel rozepnout zip u kalhot; v této chvíli pak ve své snaze dosáhnout pohlavního styku s poškozenou s ohledem na její pokračující nesouhlas s jeho jednáním ustal a společně se oba vrátili do obce Březová, kde poškozená vystoupila na zastávce a odešla domů. V tomto případě pak obžaloba spatřovala v jednání obžalovaného zločin znásilnění dle téhož ustanovení, jako v případě nezletilé K., neboť byla podávána za situace, kdy poškozená nezletilá N. ve své výpovědi uvedla, že obžalovaný s ní měl pohlavní styk za popsanych okolností proti její vůli.
3. Za uvedený zločin a přečin a za další přečin vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci dle § 324 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 17. 1. 2017, č. j. 13 T 4/2017-75, který mu byl doručen dne 20. 1. 2017, mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let.
4. Soud takto rozhodl za následující důkazní situace.
5. **Obžalovaný L. V.** se k několika nařízeným hlavním líčením nedostavil a požádal soud a vyslovil souhlas s tím, aby všechna proběhla v jeho nepřítomnosti. Soud toto stanovisko obžalovaného akceptoval, neboť dospěl k závěru, že jeho neúčast nijak neohrozí zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to proto, že se obžalovaný k věci vyjádřil zcela jednoznačně v přípravném řízení, přičemž jeho obhájce soudu sdělil, že stanovisko jeho klienta je neměnné. Soud tedy namísto výslechu obžalovaného přečetl jeho výpověď z přípravného řízení, kde byl vyslechnut za přítomnosti svého obhájce a kde především uvedl, že neměl se žádnou

z poškozených nikdy pohlavní styk, a to ani dobrovolný a už vůbec ne násilný. V obecné rovině obžalovaný uvedl, že se s K. a N. H. seznámil, když začaly navštěvovat jeho sestru u nich doma. Neseznamoval se však s nimi nijak blíže, nevěděl ani kolik jim je let, pouze je někdy zavezl od nich domů. Při návštěvách se podle obžalovaného chovaly jako děcka. Někdy s nimi byl v kontaktu přes facebook, někdy je potkal na zastávce, kde sedávaly i s jeho sestrou, tak se zastavil a vykouřil s nimi cigaretu. Věděl však o nich, že jezdí za kluky na Slovensko a také do Uherského Brodu za T. D. Dále se vyjádřil k vagónu, kde mělo dojít k pohlavnímu styku s K. H., k němuž uvedl, že si ho pronajímá od majitele a celý ho vybavil nábytkem. Scházel se tak se svými kamarády a kamarádkami, jmenovitě s M. A. a jmenovaným T. D.; chodily tam i K. a N., a to asi od března 2016, společně s jeho sestrou K.. Obě chodily na vagón asi jednou za měsíc, koncem roku 2016 tam začaly chodit častěji. Pokud na vagóně přespávali, bylo to většinou tak, že on s M. spal na posteli v zadní místnosti a poškozené společně s T. D. vepředu na dece u kamen. Během jednoho víkendu podle hlasů poznal, že N. má s T. pohlavní styk. Kromě toho podle vyjádření obžalovaného N. chodila s F. K. z Uherského Brodu, přičemž při jedné její návštěvě u sestry ji slyšel vyjadřovat se k velikosti jeho pohlavního údu. Ke K. obžalovaný uvedl, že s ní měl lepší vztah, protože nebyla taková zbrklá a divoká, nevěděl, jestli již měla pohlavní styk; až později se dozvěděl, že spala s někým z Uherského Brodu a potom jezdila za sexem na Slovensko. K samotnému faktu, že obě sestry tvrdí, že s nimi měl pohlavní styk, obžalovaný uvedl, že to udělaly proto, aby nevyšlo najevo, s kým skutečně spí; navíc věděly, že on už pro takovou věc u soudu byl. Obžalovaný také vyloučil, že by někdy vezl N. samotnou autem, když by ji předtím naložil na zastávce v Březové; N. s ním nikdy samotná nejela.

6. V rámci dokazování soud dále v souladu s ustanovením § 102 odst. 2 trestního řádu přečetl výpovědi poškozených K. a N. H., které byly v přípravném řízení obsáhle vyslechnuty jako osoby nezletilé za přítomnosti pracovníka orgánu sociálně právní ochrany dětí i obhájce obžalovaného.
7. **Svědkyne nezl. K. H.** ve své výpovědi uvedla, že se s obžalovaným seznámila prostřednictvím jeho sestry K. a postupem času se z nich stali dobří kamarádi, chodily s ním i např. s M. A. ven, obžalovaný je také brávil autem na výlety, postupně se do něho zamilovala. Dále byla svědkyně dotazována k „vagónu“, k čemuž uvedla, že byl rozdělen na dvě místnosti, mezi nimiž bylo něco jako zeď, ve které byl průchod bez dveří. V první místnosti mimo obvyklého nábytku byly dvě menší postele, v zadní místnosti byla jedna větší postel. K návštěvám ve vagónu dále svědkyně uvedla, že tam příliš často nechodila, pokud tam šla, bylo to společně s obžalovaným, sestrou, sestrou obžalovaného a M. A.. Asi jenom jednou byla ve vagónu s L. sama a v tomto případě došlo mezi nimi k pohlavnímu styku, k němuž uvedla, že to nečekala a zpočátku trochu odporovala, ale potom se nechala. Celkem měla s obžalovaným pět pohlavních styků, které měly asi stejný průběh. K prvnímu došlo, když jí bylo 14 let, asi 2 měsíce po dosažení 14 let, k dalším došlo v průběhu asi tři čtvrtě roku, a to na různých místech – dvakrát ve vagónu, dvakrát v autě a jednou u rybníka. K prvnímu styku došlo ve vagónu, když tam byli také ještě N. a T. D.. Všichni tehdy pili alkohol, ale v náladě byl jenom obžalovaný. Tehdy si šli spolu lehnout do zadní místnosti na tu větší postel, do postele si lehla normálně oblečená, a to na bok a zády k L., který byl taky na boku, přičemž ji objímal; měl přehozenou ruku přes její bok. Pak jí začal po celém těle osahávat, snažil se ji vysvléct, načež mu svědkyně říkala, ať toho nechá, že nechce, on ale pokračoval, až začal být úplně agresivní. Svědkyni otočil na záda a lehl si na ni, v té době již měla tričko asi vysvléčené, nohy měla u sebe, ty jí držel svýma nohama, a ruce jí obžalovaný držel za hlavou. Pak se snažil dát jí dolů volnou rukou kalhoty a kalhotky, což se mu podařilo, když jí zvedl nohy, až byla hlavou dolů a kalhoty i kalhotky jí sundal. To již byla nahá a obžalovanému se podařilo dát jí svýma nohama nohy od sebe. Pak se snažil jednou rukou dát jí penis do vagíny, což se mu i podařilo, druhou rukou jí stále držel její ruce nad hlavou. V této situaci ho ještě odtlačovala, ale pak to už vzdala. Celý tento děj trval asi 15 minut. Jak dlouho trval samotný pohlavní styk, svědkyně nedokázala odhadnout, pouze uvedla, že vystřídal čtyři polohy – ona na zádech, na břichu, z boku a také měla nohy na jeho ramenou.

Svědčce poznala, že se jí do toho nějak nechtělo, ale že to po těch 15 minutách vzdala. Poté se svědkyně oblékla a šla si lehnout do vedlejšího pokoje. Ráno šli všichni domů. O této události řekla jako první své sestře, přesně jí řekla, že měli pohlavní styk, který nechtěla, což jí sestra nevěřila; uvěřila jí až později. Podrobnosti jí nepopisovala. Řekla to po dlouhé době také K. (K. V.), která reagovala tím, že se rozbrečela. K faktu, že to hned neoznámila na polici, svědkyně uvedla, že sama doteď nechápe, proč to neudělala; jednak nedokáže nikoho udat, jednak to bylo i kvůli K.. K doplňujícím dotazům ještě svědkyně uvedla, že při pohlavním styku nijak nekřičela, pouze normálním hlasem obžalovanému říkala, aby ji nechal. Ve vagónu ještě byli N. a T. D., ale ti by z ní spíše měli srandu. Ohledně vědomí obžalovaného o svém věku svědkyně uvedla, že když začala chodit ke K., tak mu sama říkala, že má 11 – 12 roků, a říkala mu to i K.. Dále svědkyně uvedla, že vztah mezi ní a obžalovaným skončil asi poté, co se dozvěděla, co se stalo N..

8. Svědkyně také připustila dalších asi 5 dobrovolných pohlavních styků, k nimž došlo dle jejího vyjádření v průběhu dalšího asi tři čtvrtě roku na různých místech v obci Březová, a to jednak v autě obžalovaného, jednak opětovně ve vagónu a jednak také u rybníka. Poškozená připustila, že k těmto stykům došlo proto, že se jí obžalovaný líbil a nechtěla ho ztratit.
9. K problematice týkající se její sestry svědkyně uvedla, že byla na zastávce s K. a N. (nebyla si jistá, zda tam tato nepřišla až s obžalovaným) a se vzdáleným příbuzným R., kvůli kterému tam N. být nechtěla, a tak obžalovaný řekl, že se půjdou projet. Obě po odchodu R. na ně čekaly, K. i volala obžalovanému, ten jí to ale napoprvé nevzal, napodruhé mu K. řekla, ať okamžitě přijedou; oni přijeli, ale ne hned. Když přijeli, tak jí N. řekla, že má něco s rukou. Nesvěřila se jí ale s tím, že by se jí něco stalo, řekla jí to až v době, kdy byla na policii, konkrétně to, že s obžalovaným spala, ale že nechtěla, kromě toho také že jí obžalovaný „šlahl“ rukou a že ji nechtěl zavést domů. V té době již N. věděla, co se stalo jí, a proto jí to začala věřit. Ke své sestře ještě svědkyně uvedla, že předtím, než došlo k tomu s V., měla dvakrát pohlavní styk, což jí ona sama řekla.
10. Po přečtení výpovědi nezletilé svědkyně i s přihlédnutím k dalším provedeným důkazům soud dospěl k závěru, že bude na místě svědkyni vyslechnout k některým okolnostem projednávané trestné činnosti i osobně a položil svědkyni několik doplňujících otázek, k nimž především uvedla, že vše, co uvedla ve své výpovědi na policii, byla pravda. Potvrdila také, že se jednalo o její první pohlavní styk a že po něm měla s obžalovaným další dobrovolné pohlavní styky, i když spolu „nechodili“. Jak uvedla, před prvním stykem ho měla strašně ráda, po něm již tolik ne, ale stále k němu „něco cítila“. Svědkyně dále setrvala na tom, že obžalovaný znal její věk, tento se dozvěděl během jejích návštěv u V. v době, kdy jí bylo ještě asi 12 let.
11. **Svědčce nezl. N. H.** ve své čtené výpovědi nejprve uvedla, že byla na zastávce s holkami (sestra a K. V.), když tam přijel obžalovaný. Normálně se bavili, a protože byla zima, obžalovaný navrhl, že si půjdou sednout do auta. S tím souhlasila jenom ona, holky zůstaly na zastávce, v autě se s obžalovaným znovu normálně bavili, až tento navrhl, že někam pojedou, s čímž ona původně nesouhlasila, ale nakonec jela. Jeli směrem na Lopeník, nevěděla přesně kam, protože byla tma, až dojeli k nějakému lesu, kde zastavili; protože obžalovaný mluvil o tom, že pojedou za kamarádem, ptala se jej na to, ale obžalovaný řekl, že nepojedou nikam a potom ji začal osahávat. Na to mu řekla, ať ho nechá, a on, že ne, a pak se to stalo; on ji držel tak, že se nemohla pohnout, a pak ji odvezl domů a svědkyně nechtěla nikomu nic říct. Takový tedy byl první spontánní popis události svědkyní. K dotazům policejní komisařky svědkyně dále uvedla, že si již přesně nepamatuje, kdy k tomu došlo, snad koncem zimy, koncem února 2016, obžalovaného znala od vidění z Březové a pak ho blíže poznala přes svou sestru, obžalovaný znal její věk, protože mu to řekla jeho sestra. Toho dne byla svědkyně venku společně s K. a K., a když už chtěly jít domů, tak tam obžalovaný přijel. Žádný vztah k němu neměla, občas se potkali při návštěvě svědkyně u jeho sestry, o žádných intimnostech se nikdy nebavili; obžalovaný její věk znal, protože se sám na její věk ptal při jejich

seznámení se své sestry. Tehdy mu K. řekla, že je jí třináct. K samotnému skutku svědkyně uvedla, že seděli v autě a normálně si povídali, když jí najednou obžalovaný dal dolů sedadlo spolujezdce, na kterém seděla, s čímž ona nesouhlasila a žádala jej, ať ji dá zase nahoru. Ještě předtím si dal dolů svoji sedačku. On to neudělal, takže si svědkyně sedla, načež ji obžalovaný vzal za ruku a přetáhl ji na jeho sedačku řidiče; svědkyně přesně nevěděla, jak tento moment popsat. Tímto se ocitla v pozici na obžalovaném, přitom se ho snažila odstrčit a z auta vystoupit, ale on zamkl auto. Poté se obžalovaný převrhl na ni, dal jí ruce za hlavu a začal jí vyhrnovat tričko a rozepínat kalhoty, ty se mu podařilo jí stáhnout stejně jako kalhotky. Ona se ho snažila stále odstrčit, cukala se, když jí držel ruce, tak se bránila nohama, a pak už vůbec nemělo cenu nějak se bránit, podle svědkyně to prostě nešlo. Během odstrkování a jejich žádostí, ať toho nechá, jí obžalovaný říkal, že to bude rychlé, že se to nikdo nedozví, a potom ji odveze domů. V průběhu tohoto děje začal být obžalovaný postupně agresivní, když nejprve ji jenom přemlouval a pak na ni začal rvát, že ji zmlátí, pokud mu nedá. Přitom jí také nějak pokroutil ruku a poté už jenom svědkyně ležela a přestala se bránit. K samotnému pohlavnímu styku došlo tím způsobem, že jí dal nohy k jejím ramenům, takže je měla od sebe, a zasunul jí penis do vagíny. Přitom na něj svědkyně stále řvala, ať ji nechá a cukala se; u obžalovaného došlo k ejakulaci na sedačku. Když to skončilo, celé to trvalo asi 10 – 15 minut, obžalovaný dělal, jakoby se nic nestalo, jenom říkal, ať se opováží to někomu říct, a zavezl ji za holkami. Svědkyně neměla ani v úmyslu to někomu říkat, protože se obžalovaného bála, věděla, jak bývá agresivní třeba vůči sestře. V Březové svědkyně vysedla z auta u zastávky, kde na ně čekaly K. a K., kterým řekla, že byli za nějakým jeho kamarádem. Protože K. řekla obžalovanému, že s ním ještě domů nepojede, tak tento z místa odjel. Asi dva dny poté jí obžalovaný na facebooku napsal, ať se o tom s nikým nebaví, na což odpověděla, že to nikomu neřekne, a pak si ho zablokovala a přestala s ním jakkoliv komunikovat. Následkem jednání obžalovaného měla něco s rukou, snad jí měla naraženou, byla s tím i u lékaře v Uherském Brodě. K dotazu komisařky ještě svědkyně popsala tetování obžalovaného, když uvedla, že má na krku pavouka, na lýtku nějaký citát a na zápěstí snad značku nějakého auta. O události nikomu neřekla, poprvé se o tom zmínila až na gynekologii, protože nevěděla jak vysvětlit, že není panna. Soud poznamenává, že výslech svědkyně na policii byl značně obsáhlý, soud pro účely tohoto odůvodnění vybral z výpovědi svědkyně pouze pro rozhodnutí ty nejdůležitější skutečnosti.

12. I v případě nezl. N. se soud rozhodl provést doplňující výslech nezletilé svědkyně, když tato potřeba se soudu jevila s ohledem na vyjádření znalkyně dr. Kristkové - jak bude naznačeno dále - jako ještě markantnější. Svědkyně především na uvozující dotaz soudu ohledně pravdivosti její svědecké výpovědi v přípravném řízení zareagovala negativně, aniž by však byla následně schopna soudu sdělit, co z její tehdejší výpovědi neodpovídalo skutečnosti. Setrvala však na tom, že v autě došlo mezi ní a obžalovaným k pohlavnímu styku, který nebyl z její strany dobrovolný, a to i po předestření části její výpovědi z přípravného řízení. Vzhledem k tomu, že soudu bylo známo, že se svědkyně v rámci komunikace na FB vyjádřila v tom smyslu, že se ji obžalovaný pokusil znásilnit (při slyšení u znalkyně se pak vyjádřila v tom smyslu, že k pohlavnímu styku nedošlo, neboť obžalovaný svého jednání zanechal), byla svědkyně v tomto směru dotázána, načež připustila, že ke styku skutečně nedošlo, protože dávala obžalovanému najevo svůj nesouhlas s ním a obžalovaný svého jednání zanechal. Podle svědkyně jí ani nestáhl kalhoty, pouze jí je rozepínal – měla oblečené rifle – a v této chvíli svého jednání zanechal. Během svého snažení o dosažení pohlavního styku došlo pouze k tomu, že jí obžalovaný sahal na boky a na zadek. Oblečený byl i obžalovaný. Svůj předchozí postoj pak vysvětlila tím, že chtěla tímto způsobem pomoci jiným dvěma klukům, se kterými styk skutečně měla, a proto uvedla právě obžalovaného, protože ho neměla ráda.
13. Dále soud přečetl výpověď dalšího **nezletilého svědka M. A.**, který také navštěvoval zmíněný vagón, který se ve své výpovědi vyjádřil k podobě tohoto vagónu, v obecné rovině k osobám poškozených, když ze svého pohledu vyhodnotil jejich vlastnosti, vyjádřil se i k jejím případným

známostem, když uvedl, že v roce 2016 N. chodila s F. K. a předtím měla kamaráda T. D.; nevěděl však, jestli s někým z nich měla pohlavní styk. Konkrétněji se pak vyjádřil ke třem víkendům po sobě, kdy byli ve vagónu společně obžalovaný, T. D., poškozené a on; nevzpomínal si však, o které se jednalo období, zda v roce 2015, nebo 2016. Během pobytu ve vagónu se bavili různě, třeba chytali ryby, hráli hry – aktivity, dělali dřevo. T. D. tam býval s N., byli pořád u sebe, T. tam vždycky přinesl láhev tvrdého alkoholu a společně s holkami ho pili. Přitom byla děvčata „taková povolnější“, N. „lezla“ po T., pusinkovali se, a milá byla i K., což, jak svědek uvedl, nebylo obvyklé, údajně to bylo až divné. Ohledně případných pohlavních styků obžalovaného s poškozenými neměl svědek žádné poznatky, pouze se doslechl, že ho měli obžalovaný a K. ve vagónu. Svědek ještě uvedl, že jednou se ho ptala K., jak to vypadá, když holku znásilní kluk; když řekl, že neví, tak se začala bavit o něčem jiném. Lze tedy shrnout, že výpověď svědka A. postrádala jakákoliv konkrétnější sdělení týkající se merita věci.

14. Obdobně vyzněla i výpověď **nezletilého T. D.**, která byla také soudem čtena. Svědek se pouze vyjádřil v tom směru, že poškozené poznal během návštěv u obžalovaného. Svědek potvrdil, že navštěvoval po určité období vagón, nevěděl ovšem přesně, o jaké se jednalo období; chodil tam přes víkend a spal tam jednu, nebo dvě noci. V tu dobu tam ještě bývali obžalovaný, M. A. a někdy poškozené, které tam někdy spaly, někdy ne. Nikdy si nevšiml, že by mezi obžalovaným a K. k něčemu došlo. Pouze v jednom případě došlo k tomu, že na vagónu byli čtyři a v tomto případě spal on v místnosti s N. a L. ve vedlejší místnosti s K.. Za této situace měl s N. pohlavní styk. Jemu ještě nebylo patnáct a N. byla mladší.
15. **Svědčce L. J.**, jejíž výpověď soud za souhlasu stran trestního řízení také přečetl, je současnou přítelkyní obžalovaného. Tato ve své výpovědi uvedla, že se s obžalovaným seznámila v květnu 2016 a zakrátko s ním navázala vztah; brzy se seznámila také s jeho rodinou a začala u nich běžně pobývat. Ke vztahu s obžalovaným se svědkyně vyjadřovala veskrze pozitivně, když uváděla, že takový vztah ještě nikdy neprožívala, že je na ni obžalovaný velmi hodný, nikdy jej neviděla opilého, maximálně v náladě, standardní je také jejich sexuální život, neobjevují se v něm prvky násilí. Svědkyně potvrdila, že se u V. seznámila také s N. H., s nímž také navázala velmi pěkný vztah, a nikdy by jí nenapadlo, že je schopna něčeho takového, tedy obvinění obžalovaného z předmětného jednání. Svědkyně si nijak nedokázala její jednání vysvětlit; jediné vysvětlení, které jí napadlo, bylo, že od té doby, co začal obžalovaný chodit s ní, se již nechoval k ní a k její sestře tak jako dřív. Nikdy jí ale nepřipadlo, že by k N. měl vůbec nějaký vztah. K její osobě svědkyně uvedla, že poznala, že se strašně ráda baví, chodí po diskotékách a vypije si. Sestra obžalovaného jí také řekla, že jezdila se sestrami H. na Slovensko a zatímco se ona musela vrátit, tak sestry tam zůstávaly. Jezdily tam od roku 2016. Obdobně se svědkyně seznámila s K., kterou vnímala jako tišší, ale zase podle svědkyně častěji pila. Na vagónu svědkyně spala jenom jednou, přičemž tam nebyla ani jedna ze sester H., nebyla tam v jejich společnosti nikdy. O šetřené věci svědkyně žádné své poznatky neměla, nějaké informace měla jenom z doslechu, např. slyšela, že K. měla ve vagónu spát s T. D..
16. Dále soud přečetl za souhlasu stran řízení výpověď **svědkyně P. J.**, která celý život žije v Březové a obžalovaného zná od malička. Podle názoru svědkyně obžalovaný není zlý, ale v obci má špatnou pověst. Dále svědkyně policii sdělila, že obžalovaný ji navštívil asi před měsícem (tzn. asi červenec 2017) a žádal po ní kontakty na muže, za kterými poškozené jezdí na Slovensko, které mu ale nedala, protože je neznala. I svědkyně však slyšela, že poškozené takto skutečně na Slovensko jezdí. K jejich osobám ještě svědkyně dodala, že původně byly kamarádky, ale už se s nimi nestýká, nebaví se ani s K. V., protože jí sestry začaly „stahovat“ tak, že už se nedá bavit ani s ní. K N. svědkyně uvedla, že se chová vyzývavě a „furt by naháněla chlapy“. Ohledně K. svědkyně uvedla, že je tišší, ale že „tichá voda břehy mele“. Svědkyni bylo známo, že se spolu vyspali v autě, ze strany K. to bylo samozřejmě dobrovolné. Obžalovaný měl svědkyni sdělit, že se s K. vyspal i na vagóně, ale bylo to také z její strany dobrovolné, a to i proto, že byla opilá. Svědkyně také uvedla, že se jí K.

ptala, jak vypadá znásilnění, a když jí to vysvětlila, tak jí K. sdělila, že jí L. znásilnil, ale že to nemá nikomu říkat. Jindy jí zase K., nebo N. řekla, že to bylo dobrovolné. K. také svědkyni sdělila, že na gynekologii N. obžalovaného označila proto, aby nemusela jmenovat kluka z Brodu, se kterým měla pohlavní styk.

17. Soud také přečetl záznamy o podaných **vysvětleních rodičů** sester **H. D. a B. H.**, z nichž však žádné pro rozhodnutí významné skutečnosti nezjistil. Oba rodiče se pouze vyjadřovali obecně o chování svých nezletilých dcer, příp. o školním prospěchu a docházce do školy; o předmětných skutcích je dcery neinformovaly. **Svěddek F. K.** v podání vysvětlení uvedl, že s N. chodil, přičemž si mu stěžovala, že na ni obžalovaný sahá. Když jej poté žádal, aby se mezi ně nemíchal, ukazoval mu při jejich setkání prostředníček a ještě později mu i vyhrožoval. K nezl. N. uvedl, že je „strašně ulhaná“, nepoučitelná, neví, co chce a je jí všechno jedno. O samotném jejím údajném znásilnění nebylo svědkovi nic známo.
18. Konečně soud vyslechl také **svědkyni K. V.**, sestru obžalovaného, které se dotazoval především na vědomost obžalovaného o skutečném věku nezletilých. Na toto téma svědkyně uvedla, že bratra v tomto směru informovala na počátku jejich společné známosti, když tehdy u K. uváděla asi 14 – 15 let, u N. pak 13 – 14 let. Kromě toho také uvedla, že měla s děvčaty dobrý vztah, hodně se spolu bavily, chodily i na stejnou školu (svědkyně je o dva roky starší než K. H.). Ohledně projednávaných skutků svědkyně žádné přímé poznatky neměla, pouze byla v souvislosti se skutkem týkajícím se N. přítomna společně s oběma sestrami na zastávce, kam přijel i obžalovaný s tím, že již má jít svědkyně domů. Poté obžalovaný odjel společně s N. autem, svědkyně ještě chvíli na zastávce byla a pak odešla s K. domů. V kolik se vrátil obžalovaný, jí nebylo známo. Dále se svědkyně zmínila o tom, že když se děvčat ptala, k čemu skutečně došlo, tak své vyjádření měnily. Ohledně obžalovaného pak uvedla, že bývá agresivní, ale pouze ve verbální rovině.
19. Dále soud vyslechl **znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie – klinická psychologie dětí a dospělých, PhDr. Miladu Kristkovou**, která se ve svém znaleckém posudku (i v rámci vystoupení před soudem) vyjadřovala k osobnostem svědkyň N. a K. H., a to především z hlediska jejich věrohodnosti. K osobě N. znalkyně uvedla, že její inteligence je slabě podprůměrná, psychomotorické tempo je sníženo, myšlení je konkrétní, nepřesné je její porozumění sociálním vztahům, nedostatečně chápe motivy jiných lidí a nedomyšlí důsledky svého jednání, přesnost vyjadřování odpovídá slabému průměru. Znalkyně svědkyni vyhodnotila jako impulzivní, podrážděnou a vznětlivou, ona sama pak udávala zvýšenou únavnost a dlouhodobě špatnou náladu. Celkový obraz pak dle znalkyně svědčí spíše pro anomální než čistě neurotický vývoj osobnosti. Sociální vztahy nezletilé znalkyně označila za velmi málo uspokojivé, její sociální adaptace je ztížena mj. i z důvodu méně kultivovaných sociálních návyků z rodinného prostředí. Svědkyně však netrpí žádnou psychickou chorobou či poruchou, jedná se však o zmíněný anomální vývoj osobnosti. Znalkyně dále zjistila, že jako nejdůležitější svědkyně vnímá své vztahy s přáteli, avšak nezaznamenala žádnou manipulaci či ovlivňování jinými osobami.
20. K problematice věrohodnosti dále znalkyně uvedla, že všeobecná spolehlivost výpovědí nezletilé N. byla snížena, když tzv. lži-skóre dosahovalo oproti normě vyšších hodnot a v projekivních technikách se vyskytly konfabulace. Vnímání i schopnost reprodukce vnímaného jsou ve srovnání s průměrem jejího věku podprůměrné, paměť je průměrná. Základní fakta prožitých událostí je však svědkyně schopna si správně zapamatovat a přiměřeně své intelektové úrovni je také reprodukovat. Znalkyně také konstatovala, že se svědkyně zúčastnila s ní celkem tří „sezení“, přičemž při prvním ve vztahu k prověřované věci lhala, ve druhém své lži částečně odvolala a ve třetím odpovídala relativně spolehlivě, což znalkyně vysvětlila tím, že věrohodnost jejich počátečních výpovědí byla snížena snahou svědkyně uchránit své bývalé sexuální partnery před policejním vyšetřováním a je i sebe před trestem za porušení zákona; tato její snaha tedy vedla

k nepravdivému sdělení, že k pohlavnímu styku mezi ní a obžalovaným došlo, což nakonec u znalkyně popřela.

21. K případným následkům případné trestné činnosti obžalovaného ještě znalkyně uvedla, že poškozená nevykazuje žádné typické znaky posttraumatického stresového syndromu a v aplikovaných psychologických metodách se neprojevila souvislost mezi jednáním obžalovaného a psychosociálním vývojem nezletilé. Závěrem pak znalkyně konstatovala, že chování nezletilé a její výchovné problémy souvisí především s problematickým rodinným prostředím, ze kterého vychází.
22. Ohledně nezl. K. H. pak znalkyně uvedla, že celková inteligence se pohybuje v pásmu nadprůměru, její psychomotorické tempo je v normě, myšlení i vnímání je přesné, chová se spíše pasívně a poddajně, chápe motivy jiných lidí a je k nim tolerantní, osobnost je spíše introvertovaná, sociálně je relativně dobře adaptovaná. Za nejdůležitější nezletilá považuje své vztahy s přáteli, sociální vztahy jsou omezeny na okruh přátel pocházejících z podobně problematického prostředí jako ona. K. netrpí ani netrpěla žádnou psychickou poruchou, která by významně ovlivňovala její vnímání a chování, sama udávala pouze vyšší psychickou labilitu projevující se lítostivostí, pocity méněcennosti a obavami z budoucnosti.
23. K obecné věrohodnosti svědkyně dále znalkyně uvedla, že všeobecná spolehlivost výpovědi nezletilé byla velmi mírně snížena, v žádné z použitých metod se nevyskytly konfabulace, vnímání i schopnost reprodukce vnímaného jsou u poškozené nadprůměrné ...vypovídala spolehlivě... I v případě K. soud nepřihlížel k vyhodnocení výpovědi svědkyně ze dne 5. 10. 2016 před policejním orgánem. V této souvislosti však znalkyně také poznamenala, že není možno jednoznačně určit, zda výpověď svědkyně není ovlivněna solidaritou s její sestrou v tom smyslu, aby „v tom nebyla sama“.
24. Ohledně případných následků jednání obžalovaného znalkyně dále uvedla, že se u poškozené neprojevily typické znaky posttraumatického stresového syndromu. Fakt, že poškozená se s obžalovaným po jeho (údajném) jednání, které je předmětem tohoto trestního řízení, intimně stýkala i nadále, znalkyně uvedla, že tomu tak bylo proto, že do něj byla zamilovaná, jeho jednání jí nebylo nepříjemné a nechtěla obžalovaného ztratit. I ve vztahu ke K. znalkyně také poukázala na problematické rodinné prostředí.
25. Další **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie - klinická psychologie a psychiatrie – sexuologie** se týkal obžalovaného L. V.. Soud z tohoto posudku, který byl u hlavního líčení za souhlasu stran řízení čten, zjistil, že z hlediska psychiatrického – sexuologického u obžalovaného nebyla zjištěna duševní choroba v užším slova smyslu, jeho intelekt byl vyhodnocen jako průměrný, jeho osobnost jako nezralá s disociálními rysy, které se projevují nezodpovědností obžalovaného a nezájmem o společenské normy a pravidla. U obžalovaného rovněž nebyly zjištěny příznaky svědčící pro přítomnost poruchy sexuální preference. Pokud se obžalovaný dopustil svého jednání tak, jak je popisováno, byly jeho schopnosti ovládat své jednání a rozpoznat jeho společenskou škodlivost plně zachovány. Za této situace tedy ani není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a nevyžaduje uložení žádného ochranného léčení.
26. Z hlediska psychologického bylo v posudku konstatováno, že osobnost obžalovaného je osobností doposud výrazně nezralou s patrným rozvojem disociálních rysů. V rámci kontaktů se sestrami H. obžalovaný nikterak nezhodnotil fakt jejich věku a byl prost jakéhokoliv pocitu své zodpovědnosti; nyní je však jeho vztah k nim jednoznačně negativní v důsledku nynějšího obvinění. U obžalovaného byl zjištěn výrazný náboj agrese, a to bez specifické vazby na sexualitu. Svoji pak

agresivitu obžalovaný dostatečně nekoriguje, agresivní reakce lze očekávat jako reakci na zábrany při uspokojování jeho potřeb. Takto se agresivita mohla uplatnit i ve vztahu k poškozeným.

27. Dále provedl soud důkaz předložením listin založených ve spise stranám trestního řízení; obsah listin byl následující.
28. Ve spise je založeno oznámení nemocnice v Uherském Hradišti o podezření z pohlavního zneužívání nezl. N., které však nesouviselo s jejími tehdejšími potížemi. Z protokolu o ohledání věci soud zjistil, že policie ohledala vozidlo XXXXX užívané obžalovaným, přičemž byly zajištěny textilní potahy ze sedadla řidiče i spolujezdce, k čemuž však obžalovaný uvedl, že tyto v autě v kritické době nebyly; ty měl mít doma, kde je však poté údajně již nenašel. V této souvislosti byla také pořízena fotodokumentace.
29. Dále jsou ve spise založeny lékařské zprávy; z jedné z nich lze zjistit, že nezl. N. při návštěvě lékaře dne 19. 4. 2016 uvedla, že před 2 týdny si o fotbalový míč poranila zápěstí a dne 22. 4. 2016 uvedla, že včera spadla ze schodů a poranila si předloktí. Z další lékařské zprávy týkající se nezl. N., která byla vyhotovena v souvislosti s hospitalizací nezletilé, lze zjistit, že svědkyně zde připustila pohlavní styk; věc byla poté hlášena policii (viz výše). Ten při vyšetření, které proběhlo na žádost policie, potvrdila i nezl. K..
30. Ze zprávy školy XXXXX lze zjistit, že u nezl. N. byly ve školním roce 2016/17 zaznamenány výraznější problémy s docházkou. Z této zprávy i ze zprávy MÚ XXXXX pak lze dále zjistit, že kontakt rodičů nezletilé se školou je minimální, rodičovských schůzek se tito neúčastní dle ředitele školy již asi 10 let. Dostavili se až v listopadu 2016, a to dle ředitele i dalších pedagogů v podnapilém stavu. Podle vyjádření ředitele školy se chování N. zhoršilo od dubna 2016. Nezl. K. ve škole dosahovala velmi dobrých studijních výsledků, větší problémy se objevily také ve školním roce 2016/17, kdy také začala zanedbávat školní docházku.
31. Odbor sociálních věcí MÚ XXXXX se vyjádřil také k osobě obžalovaného, když se zmínil o jeho špatném přístupu k plnění školních povinností na SOU, resp. na SPŠ, kam z důvodu nemožnosti jej klasifikovat přestoupil, aby nebyl vyloučen. Je zde rovněž zmínka o problematickém chování v obci, kde měl mj. vulgárně nadávat dospělé osobě.
32. Ve spise je na stranách 319 – 345 obsažen přepis FB komunikace nezletilých svědkyň, která nemá prakticky žádný význam pro rozhodování soudu, když tato komunikace nemá prakticky žádnou důkazní hodnotu, ale spíše vypovídá o nezletilých svědkyních samotných. Zde lze nalézt i určité výjimky, když např. 5. 2. 2015 píše K. sestře obžalovaného, jestli by jí s něčím nepomohla, načež tato reaguje sdělením, že jí nebude pomáhat s tím, jestli chce spát na vagóně s jejím bráchou (k tomuto nezletilá uvedla, že se nejednalo o vyspání se ve smyslu pohlavního styku, ale o přespání ve vagónu). Dne 7. 12. 2015 se neznámý uživatel FB dotazoval K., co má s L., načež tato jejich vztah charakterizovala, že je kamarád „s výhodama“. Dne 26. 1. 2016 v souvislosti s účastí na plese sdělila K. K.V. dosti expresivním způsobem, že má zájem o pohlavní styk, ovšem nikoli s osobou, o které byla zmínka, na což reagovala K. sdělením, že poví L. (tedy obžalovanému), na což nezl. K. reagovala tím, že sice chce mít pohlavní styk, ovšem nemá k tomu vhodné místo, a obžalovaný u nich doma spát nemůže. Dne 1. 2. 2016 sdělila nezl. K. blíže neztotožněnému uživateli, že kamarádka bratr jí pokaždé řekl, že ji miluje, ale nebyl to schopný říct, aniž by v sobě neměl „chlast“. Měli spolu „zvláštní kamarádský vztah“. Téhož dne pak K. témuž uživateli popisuje svoji sestru, tedy nezl. N., a mj. zde uvádí, že se vyspala se dvěma kluky, přičemž jeden z nich měl být „smažka“ a druhý stejný jako ona. Dne 2. 4. 2016 píše K. D. L., že byla zamilovaná do L. a od té doby si oblíbila sex. O několik dní později píše F. K., že jednoho milovala a znásilnil mě a měla ho ráda dál. O znásilnění se svědkyně zmiňuje ještě i na jiných místech, byť po F. K. chtěla, at' to

nikomu neříká. Dne 20. 2. 2017 komunikuje K. s osobou označenou J. V. H., dle mluvy slovenským občanem, přičemž z komunikace vyplynulo, že byt' má N. 14 let, měla na Slovensku sex „s každým“.

33. Z komunikace N. H. se lze zmínit o její konverzaci z května 2014, kdy se osoby O. Č. dotazuje, zda dají „rychlou“, následně mu měla poslat svoji fotku, na níž byla nahá. Především je však třeba se zmínit se o komunikaci N. s uživatelem XXXXX ze dne 18. 4. 2016, v níž N. píše, že ji chtěl L. znásilnit a zlomil jí kvůli tomu zápěstí a začal jí vyhrožovat; N. zde také dává najevo obavy z obžalovaného.
34. Všechny provedené důkazy pak vyhodnotil soud následovně.
35. Ve vztahu ke skutku v obžalobě popsanému pod bodem 1. (znásilnění nezletilé K.) soud konstatoval, že zde nastala důkazní situace obvyklá pro tento druh trestné činnosti, kdy na straně jedné je zde tvrzení svědkyně – poškozené nezl. K. popisující pohlavní styk s obžalovaným a na straně druhé je zde tvrzení obžalovaného o tom, že k žádnému pohlavnímu styku s poškozenou nedošlo. K výpovědi poškozené soud uvedl, že tato se mu jeví jako vcelku věrohodná s ohledem na její obsáhlou a podrobnou a především s ohledem na fakt, že tato výpověď neobsahuje žádné vnitřní rozpory, žádné nelogické momenty, který by vzbuzovaly pochybnosti o její pravdivosti, což platilo i pro její nejdůležitější pasáž, tedy pro popis dění, které je předmětem tohoto řízení, tedy pro popis okolností, za nichž mělo dojít k nedobrovolnému pohlavnímu styku K. H. a obžalovaného. Dále soud konstatoval, že ve výpovědi poškozené neshledal žádné náznaky případné její snahy obžalovanému ublížit sdělováním nepravdivých skutečností, čemuž nasvědčoval i fakt, že poškozená se nikde ze své vlastní vůle nezmínila o tom, že by k pohlavnímu styku s obžalovaným došlo, a k věci se začala vyjadřovat až poté, co bylo u lékaře zjištěno, že již měla pohlavní styk. K jejímu vyjádření v rámci komunikace na sociální síti, soud uvedl, že nelze přehlédnout, že zde se poškozená sama pustila do hodnocení toho, co prožila, když se zde zmiňovala o „znásilnění“, kteréžto sdělení soud považoval za potvrzení faktu, že k pohlavnímu styku, který poškozená považovala za znásilnění, skutečně došlo.
36. K dalším provedeným důkazům týkajícím se tohoto skutku soud uvedl, výpověď obžalovaného nepatří k těm, které by bylo možno nějakým způsobem hodnotit. Obžalovaný toliko prohlásil, že s poškozenou pohlavní styk neměl, což soud mohl toliko vzít na vědomí jako způsob jeho obhajoby. I v dalším byla jeho výpověď spíše obecná, příp. obžalovaný uváděl okolnosti, o kterých nebylo nutno pochybovat a které se týkaly např. seznámení se s poškozenými, návštěv na vagónu, chování se poškozených v obecné rovině („jako děcka“) apod. Nijak konkrétně se tedy nevyjadřoval k dění ve vagónu v době, kdy mělo dojít dle poškozené mezi nimi k pohlavnímu styku.
37. Dále soud konstatoval, že ani další provedené důkazy nijak nenapomohly k prohloubení poznatků soudu o dění ve vagónu v kritické době, a to ani výpovědi shora citovaných svědků, speciálně pak ani výpověď svědka T. D., který měl být podle poškozené přítomen ve vedlejší místnosti a který údajně nic neslyšel. Z důkazů listinných soud akcentoval lékařskou zprávu, z níž vyplynulo, že nezletilá K. již měla pohlavní styk, což jednak ve zdravotnickém zařízení sama potvrdila a poznamenala také, že se tak stalo ještě před dovršením 15 let, a jednak byl tento stav také objektivizován.
38. Soud tedy na základě takto provedených důkazů dospěl k závěru, že k pohlavnímu styku mezi obžalovaným a nezletilou K. H. skutečně došlo za okolností popsaných ve výrokové části rozsudku ze dne 28. 3. 2018. Soud tedy uvěřil výpovědi nezletilé svědkyně, avšak na rozdíl od obžaloby nedospěl k závěru, že by se jednalo o pohlavní styk, kterého by obžalovaný dosáhl proto, že by

vůči poškozené použil násilí, že by ji tedy k pohlavnímu styku za použití násilí *donutil*. V odůvodnění rozsudku soud dále uvedl, že je sice zřejmé, že se nejednalo o pohlavní styk, který by svědkyně očekávala či o který by snad přímo měla zájem, nicméně její reakce na jednání obžalovaného nebyla taková, aby tento subjektivně musel svědkyni k pohlavnímu styku násilím donutit či aby musel subjektivně překonávat její vážně míněný odpor. Podle soudu nebylo totiž možno ani pominout okolnosti, za nichž ke styku došlo, tzn. situaci, kdy si šla poškozená s obžalovaným lehnout na jednu postel do oddělené místnosti a kdy dovolila, aby se k ní obžalovaný zezadu přitiskl, což byla podle soudu situace, za níž se mohl obžalovaný domnívat, že je svědkyně s pohlavním stykem srozuměna nebo že předpokládá, že k němu může dojít, a že se tedy za této situace ze svého hlediska nijak neočekávaně o pohlavní styk pokusil. Soud si byl vědom i toho, že obžalovaný musel určitý odpor svědkyně překonat, k čemuž bylo zapotřebí vynaložení určité fyzické síly, nicméně dle jeho tehdejšího názoru se nejednalo o ono násilí ve smyslu § 185 trestního zákoníku, za které soud považoval např. bití, pohružku použitím zbraně apod. a kterým by poškozená byla ke styku donucena, což obzvláště platilo za situace, kdy poškozená nekřičela, nevolala o pomoc v situaci, kdy ve vedlejší místnosti byla její sestra a svědek D., ale *normálním* hlasem obžalovanému říkala, ať toho nechá. Pokud tedy po určité chvíli – po několika minutách – svého odporu zanechala a během styku střídala polohy, nejednalo se dle názoru soudu o pohlavní styk, k němuž by byla násilím přinucena, ale o styk, k němuž se nechala neodbytným jednáním obžalovaného přesvědčit, po němž sice netoužila, ale s nímž byla nakonec srozuměna.

39. Dále soud svědkyni uvěřil výpovědi svědkyně K. H. i potud, pokud tato popisovala i další, tentokrát dobrovolné pohlavní styky s obžalovaným, když sice stručně ale přece jen popsala okolnosti, za nichž k pohlavním stykům došlo; předmětné jednání vymezila v čase i v místě, což soud považoval z hlediska popisu skutku, jeho dostatečného vymezení v tom smyslu, aby nedošlo k záměně s jiným skutkem, za dostačující. Soud ještě poznamenal, že i tyto další ze strany poškozené chtěné pohlavní styky s obžalovaným, potvrdily přesvědčení soudu, že popisovaný první pohlavní styk neznamenal pro poškozenou nějakou negativní zkušenost, za kterou lze znásilnění jako takové nepochybně považovat.
40. Ohledně znalosti věku poškozené obžalovaným soud ještě uvedl, že se především nedomnívá, že by věk poškozené byl pro obžalovaného momentem, který by měl pro něj nějaký význam z hlediska jeho potřeby dosáhnout pohlavního styku s nezletilou. Soud konstatoval, že z jeho jednání popisovaného poškozenou lze dovodit, že jeho jediným zájmem bylo dosažení pohlavního styku, aniž by se zabýval věkem poškozené, což ani nebylo nutné, neboť obžalovaný poškozenou již delší dobu znal, a to včetně jejího věku, což ostatně potvrdila jak poškozená, tak i její sestra. Obžalovanému však také bylo známo jako obyvateli malé obce, kde se všichni znají, že poškozená navštěvuje základní školu, a proto pokud se během projednávané situace o věk poškozené ani nezajímal, musel být minimálně srozuměn s tím, že poškozená doposud věku patnácti let nedosáhla. Primárně byl ovšem soud přesvědčen, že obžalovaný věk poškozené znal, a proto jednal v přímém úmyslu vykonat pohlavní styk s osobou mladší 15 let.
41. V případě trestné činnosti, které se měl obžalovaný dopustit vůči nezletilé N. H., byla podle soudu důkazní situace ještě komplikovanější, neboť vedle dvou významně se lišících výpovědí poškozené zde byl také znalecký posudek dr. Kristkové, který zpochybnil obecnou věrohodnost nezletilé N.. Soud tedy měl k dispozici tvrzení obžalovaného a tvrzení poškozené, resp. dvě nemála odlišná tvrzení poškozené. Tvrzení obžalovaného v tom směru, že s poškozenou nikdy žádný pohlavní styk neměl, nebylo podpořeno žádným jiným provedeným důkazem, naproti tomu byla potvrzena jeho vyjádření o jiných sexuálních partnerech svědkyně, resp. o jejím chování neodpovídajícím jejímu věku. Podobně nebyl žádným jiným důkazem potvrzen poškozené popis dění v autě s výjimkou poraněné ruky, kterou měl poškozené obžalovaný poranit (dle lékařské zprávy pohmoždit) během snahy o dosažení pohlavního styku a kteréžto poranění poškozená vysvětlovala

u lékaře během dvou dnů dvěma různými způsoby. Soud však přesto dospěl k závěru, že i za této komplikovanější důkazní situace se lze o výpovědi poškozené N. v jejich souhrnu opřít a vycházet z nich při precizaci jeho skutkových závěrů. Podle soudu totiž nebylo sporu o tom, že poškozená s obžalovaným autem skutečně z Březové odjela, jak potvrdili jejich sourozenci, přičemž se soud nedomníval, že by si poškozená vymyslela, že obžalovaný na jí neznámém místě cestou na Lopeník zastavil a domáhal se na ní pohlavního styku. Jak soud v odůvodnění rozsudku uvedl, možná poněkud paradoxně měl za to, že v daném případě právě rozpory ve vyjádřeních svědkyně posilují jeho přesvědčení v tom směru, že obžalovaný chtěl dosáhnout pohlavního styku s poškozenou; rozpor týkající se toho, zda v autě k pohlavnímu styku došlo, či N., totiž poškozená logicky vysvětlila tím, že se nechtěla zmiňovat o svých skutečných sexuálních partnerech, kterým nechtěla působit problémy, když o tom, že je měla, soud nepochyboval, neboť tento fakt bylo možno dovodit ze zachycené komunikace, s tím, že pokud již nebylo zbylí a pohlavní styk musela nějakým způsobem vysvětlit, uvedla jako partnera právě obžalovaného, k němuž nechovala žádné sympatie, jak vyplynulo z jejího tvrzení i z komunikace na facebooku. Tento postoj poškozené či její postup za dané situace pak byl podle soudu v plném souladu se závěry znaleckého posudku týkajících se obecné nevěrohodnosti poškozené, které nedělá problém v případě potřeby si vymýšlet. Současně pak podle soudu rozpor v tvrzeních u lékaře ohledně příčin poranění ruky, kdy ani v jednom případě se nezmínila o situaci v autě, nasvědčoval tomu, že poškozená neměla v úmyslu poškozenému uškodit nějak prvoplánově, ale že situace, která v autě nastala, *využila* k vysvětlení zjištěného pohlavního styku v jejím věku čtrnácti let. Kromě toho pak nebylo možno ani pominout výše zmíněný příspěvek na facebooku ze dne 18. 4. 2016, kde se svěřila s tím, že se ji obžalovaný *pokusil* znásilnit; tento příspěvek soud považoval jednak za potvrzení jeho přesvědčení, že se v autě skutečně „něco“ dělo, jednak také za podporu pozdější výpovědi poškozené, že v autě skutečně k pohlavnímu styku nedošlo.

42. Soud tedy dospěl k závěru, že nezletilé N. H. lze uvěřit, že se obžalovaný za daných okolností pokusil o soulož s ní (N. ovšem ve smyslu pokusu dle § 21 trestního zákoníku), přičemž však s ohledem na odpor poškozené (a podle všeho také s přispěním stísněného prostoru v autě) své snahy zanechal. Vycházejí tedy z výpovědi poškozené před soudem i s přihlédnutím k podstatné části výpovědi dřívější, učinil soud skutkové závěry popsané ve výroku rozsudku ze dne 28. 3. 2018 v bodě 3.
43. Rozsudek v této podobě, především tedy v této podobě výroku o vině, napadl odvoláním státní zástupce, který se domáhal uznání obžalovaného vinným trestnými činy uvedenými v obžalobě a také uložení přísnějšího trestu. Z podnětu takto podaného odvolání tedy rozsudek přezkoumal Vrchní soud v Olomouci, který usnesením ze dne 20. 8. 2018, č. j. 1 To 26/2018-544, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí pak především soudu nalézacímu vytkl, že věc projednal v nepřítomnosti obžalovaného, neboť takovýmto postupem nedošlo k naplnění výchovného účelu trestního řízení, což je nutno chápat i ve vztahu k obžalovanému, který je osobou, která se opakovaně dostává do konfliktů se zákonem a je (či bylo) proti němu vedeno několik dalších trestních řízení. Dále odvolací soud nalézacímu soudu vytkl překvalifikaci trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil vůči K. H. (v obžalobě skutek 1.) na zločin pohlavního zneužití, přičemž poukázal na vnitřní rozpory, které obsahovalo hodnocení výpovědi poškozené. Ty dle odvolacího soudu spočívaly v tom, že na jedné straně soud uvěřil výpovědi poškozené popisující průběh prvního pohlavního styku, v kteréžto souvislosti konstatoval, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný musel poškozenou subjektivně k pohlavnímu styku nutit či překonávat její odpor, avšak na straně druhé soud také uvedl, že si je vědom toho, že obžalovaný musel určitý odpor poškozené překonat, k čemuž bylo zapotřebí vynaložení fyzické síly, která však nebyla násilím ve smyslu § 185 trestního zákoníku. Odvolací soud přitom poukázal na výpověď poškozené K. H., která opakovaně popisovala projevy svého nesouhlasu s jednáním obžalovaného i násilí, kterým obžalovaný její odpor překonal. Závěrem odvolací soud konstatoval,

že nalézací soud bude muset hlavní líčení provést znovu za účasti obžalovaného a znovu provede všechny důkazy potřebné k rozhodnutí ve věci.

44. Soud tedy ve věci nařídil další hlavní líčení, k němuž se již **obžalovaný L. V.** dostavil a vyjádřil se ke skutečnostem kladeným mu za vinu, a to shodně, jako v přípravném řízení, resp. tak, jak je popsáno na straně 4 tohoto odůvodnění. Obžalovaný tedy stručně řečeno uvedl, že nic z toho, co je popsáno v obžalobě, se nestalo, neboť v té době již měl přítelkyni a už se s poškozenými nebavil tak jako dříve. K. H. s ním chtěla chodit, vadilo jí to a chtěla se mu pomstít. Dále obžalovaný připustil, že společně s dalšími osobami figurujícími v této věci na vagón chodívali, při návštěvách se občas něco vypilo, hráli tam karty, koupali se v rybníku apod. Vagón byl rozdělen na dvě poloviny, v každé byly dvě postele oddělené mezerou, on nikdy s K. na jedné posteli nespál, spával většinou s M. A. v ložnici, K. spávala se sestrou. K přítomnosti T. D. na vagónu uvedeného dne uvedl, že tam D. chodíval, s N. tam přespál asi dvakrát. S K. i N. obžalovaný navázal kontakt přes svou sestru, za níž obě chodívaly na návštěvu. Na obě děvčata se v obci dívají přes prsty, obě pravidelně požívají alkohol, stejně jako jejich rodiče, rodina je zadlužená a podle mínění v obci takto chtějí od obžalovaného získat peníze. Obě dívky také vyhledávají společnost kluků, za kterými jezdí i na Slovensko. Ohledně věku poškozených obžalovaný uvedl, že věděl, že ještě chodí na základní školu a že mají kolem 15 let. Ke skutku týkajícímu se nezletilé N. obžalovaný ještě dodal, že s ní nikdy nejel sám autem, vždycky, pokud v jeho autě byla, tam byl i M. A.. Tak tomu bylo i onoho dne, kdy se měl trestné činnosti dopustit a kdy společně jeli k jejich známému D. S. půjčit si přívěsný vozík. Pak se s vozíkem vrátili do Březové, N. vyložili a odjeli.
45. Dále soud v rámci dokazování opětovně přečetl dle § 102 odst. 2 trestního řádu **výpovědi nezletilých poškozených K. a N. H.** včetně těch z předchozího hlavního líčení a zjistil z nich tedy totéž, co je uvedeno na stranách 4 – 7 tohoto odůvodnění.
46. Oproti předchozímu dokazování, kdy byly jejich výpovědi čteny, byli nyní k žádosti obžalovaného osobně vyslechnuti **svědci M. A., T. D. a P.J.**, ale ani z jejich výpovědí soud nezjistil nic nad rámec jejich výpovědí z přípravného řízení (jejich výpovědi měly stejný obsah jako ty, které jsou popsány na stranách 7 – 8 odůvodnění), a vlastně ani nic, co by mělo význam pro rozhodnutí ve věci, jak bude ještě zmíněno.
47. Dále za souhlasu stran trestního řízení soud přečetl výpovědi **svědků D. A., L.J., F. K., K. V., D.H. a B. H.**, takže z těchto výpovědí nemohl zjistit nic jiného, než je uvedeno na stranách 7 – 9 odůvodnění.
48. Nad rámec důkazů provedených před vyhlášením předchozího rozsudku soud ještě vyslechl **M. A. staršího**, který se omezil na konstatování, že pověst poškozených v obci není dobrá, neboť si mají jezdit „užívat“ na Slovensko, přičemž i on má zkušenost, kdy se jedna ze sester „plazila“ po jeho synovi, tzn. po svědkovi M. A. mladším. Nedobrou pověst však má v obci i obžalovaný, který napadl jeho syna a údajně se dopouští krádeží. Jinak pro výpověď svědka platí totéž, co pro většinu ostatních, že sice byla relativně obsáhlá, aniž by však cokoli konkrétního sdělovala.
49. Za souhlasu stran soud přečetl také všechny znalecké posudky, tzn. **psychologické posudky znalkyně PhDr. Milady Kristkové** včetně jejího ústního vyjádření před soudem týkající se věrohodnosti poškozených a **psychiatricko - sexuologický posudek MUDr. P. Sejbaldové a psychologický posudek PhDr. Marcely Langové – Šindelářové** týkající se duševního rozpoložení obžalovaného, takže ani v případě těchto důkazních prostředků nemohl soud zjistit nic jiného, než je uvedeno na stranách 8 – 10 odůvodnění.

50. Konečně soud stranám trestního řízení také předložil tytéž listinné důkazy jako u hlavního líčení dne 7. 3. 2018, ohledně jejichž obsahu tedy platí totéž, co je uvedeno výše na stranách 10 – 11.

Opětovné hodnocení provedeného dokazování, nynější skutkové závěry:

51. V obecné rovině platí, že v nynějším řízení před soudem byly provedeny zcela shodné důkazy, jako v řízení předchozím, což znamená, že ani výsledky provedeného dokazování nemohly být jiné, než byly ty, které vedly k vyhlášení předchozího rozsudku. Na tomto faktu nic nemění ani výpověď obžalovaného před soudem a výpověď svědka A. staršího, což jsou jediné dva důkazní prostředky, jimiž byl proveden důkaz nad rámec předchozího dokazování; ani jeden z nich však nepřinesl žádné nové zjištění, když obžalovaný vypovídal zcela shodně jako v přípravném řízení až na rozšíření své obhajoby o tvrzení, že v den, kdy se měl dopustit projednávaného jednání vůči N., jel společně s ní a M. A. ke svému známému pro přívěsný vozík za auto a po návratu poškozenou vyložili v Březové. M. A. pak potvrdil pouze fakt, že jednou skutečně s obžalovaným a N. pro vozík jeli. Uvedené tvrzení obžalovaného však především nemůže obstát vedle svědeckých výpovědí K. H. a jeho sestry K. V., které potvrdily, že uvedeného dne obžalovaný pouze s N. skutečně z Březové odjel, čímž potvrdily výpověď poškozené, že se v tomto případě nacházela s obžalovaným v autě sama. Svědek M. A. starší pak k věci neuvedl žádné nové skutečnosti, když pouze zopakoval tvrzení dalších svědků, že pověst poškozených nebyla v obci dobrá, což samozřejmě nemá na rozhodování soudu žádný vliv. K jednotlivým skutkům pak lze uvést následující.
52. Ke skutku ad 1.: Byť je tento skutek popsán v nynějším rozsudku zcela jinak než v rozsudku zrušeném, lze konstatovat, že nynější skutková zjištění jsou zcela ve shodě se zjištěními předchozími. Onen rozdíl v popisu je způsoben předchozím právním závěrem soudu o kvalifikaci jednání obžalovaného dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku (v případě tohoto prvního skutku se přesněji jednalo o jeden z dílčích útoků pokračující trestné činnosti), což soudu umožnilo omezit se v popisu skutku na fakt, že k pohlavnímu styku došlo za určitých místních a časových okolností, byť bylo obžalovanému známo, že poškozená dosud nedosáhla věku 15 let. I nyní po zopakovaném dokazování však stále platí skutkové závěry soudu prezentované v předchozím rozsudku a na stranách 11 – 12 tohoto odůvodnění, na nichž soud nemá důvod cokoli měnit, přičemž onen nejzásadnější skutkový závěr je, že k pohlavnímu styku mezi obžalovaným a poškozenou K. H. došlo, a to po překonání jejího odporu za použití síly ze strany obžalovaného. Soud pouze poznamenává, že se zcela neztotožňuje s názorem odvolacího soudu, že hodnocení výpovědi poškozené K. H. obsahuje vnitřní rozpory, když na jedné straně uvěřil výpovědi poškozené, což znamenalo, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný musel poškozenou k pohlavnímu styku nutit, a na straně druhé pak uvedl, že si je vědom tohoto, že obžalovaný musel určitý odpor překonat a použít přitom fyzické síly. Soud totiž chtěl tímto konstatováním vyjádřit přesvědčení, že pokud se má na takovéto jednání kteréhokoliv pachatele nahlížet jako na znásilnění, musí poškozená, po které pachatel požaduje pohlavní styk, dát jednoznačně najevo, že s tímto stykem nesouhlasí, a že pro pachatele musí být zcela zřejmé, že onen projev nesouhlasu je míněn skutečně vážně. Nemělo by docházet k situacím, kdy si poškozená sama není jistá, zda má o pohlavní styk zájem, což se nutně musí projevit i v její neurčité reakci na zájem potencionálního pachatele, nota bene pak v její reakci po určitém předchozím ději a za určité aktuální situace, z níž je pak poněkud komplikované dovozovat, čeho se vlastně pachatel subjektivně dopouští. Soud ve svém předchozím rozhodnutí tedy dospěl k závěru, že se obžalovaný nemusel nutně domnívat, že odpor vážně míněn je, a že by měla být důkazní situace vykládána v jeho prospěch, když by se takto jednalo o aplikaci obecně známé zásady *in dubio pro reo*.
53. Pokud se tedy jedná o nynější vyhodnocení popisované důkazní situace, soud se pouze společně s odkazem na vyhodnocení předchozí omezuje na konstatování, že výpověď poškozené K. H. považuje za jediný důkaz, o který se lze při precizaci skutkových zjištění bez jakýchkoliv pochybností opřít, a to samozřejmě po přihlédnutí k závěrům znaleckého posudku, který se zabýval

její obecnou věrohodností. Veškeré další důkazy k tomuto skutku se vztahující neměly pro rozhodnutí soudu prakticky žádný význam, neboť nevypovídaly nic o dění na místě činu v kritické době, a to proto, že svědci buď nic nevěděli a ani vědět nemohli, neboť se na místě činu v kritické době nenacházeli, přičemž jestli se poškozená v běžném životě chová tak či onak, nevypovídá nic o tom, co se dělo na vagóně, nebo vypovídali vyhybavě jako např. svědek D.. Popis skutku dle bodu 1. výrokové části rozsudku je tedy popisem jednání obžalovaného, jak je před soudem prezentovala poškozená K. H., které soud z výše uvedených důvodů uvěřil.

54. Ke skutku ad 2.: Zde je situace prakticky totožná, když soud opět může vycházet toliko z výpovědi poškozené K. H. a z citovaného znaleckého posudku, neboť zde k dispozici žádné další důkazy neměl, nicméně ani v tomto případě neměl důvod poškozené nevěřit (dále viz strana 12 – 13).
55. Ke skutku ad 3.: Předchozím rozhodnutím soudu ohledně tohoto skutku se odvolací soud nijak nezabýval a soud tedy nemá důvod na svých předchozích skutkových závěrech popsaných na stranách 13 – 14 tohoto odůvodnění cokoli měnit; stále tedy platí, že uvěřil výpovědi poškozené N. H. v její poslední verzi, z níž vyplynulo, že obžalovaný od své snahy dosáhnout s ní pohlavního styku dobrovolně upustil, avšak po jistou dobu nepochybně znemožňoval poškozené chovat se v souladu s jejími představami. Výpověď poškozené pak byla podpořena závěry znaleckého posudku dr. Kristkové i výpověďmi svědkyň – sestry její a sestry obžalovaného, jak je výše uvedeno.

Právní kvalifikace jednání obžalovaného:

56. Pokud se jedná o skutek popsaný v bodě 1. rozsudku, soud přehodnotil svůj náhled na jednání obžalovaného poškozenou popisované, a to bez ohledu na svoji vázanost právním názorem odvolacího soudu, které si je samozřejmě vědom, a to především pokud se jedná o použité násilí vůči poškozené. Není sporu o tom, že pokud by obžalovaný vůči poškozené fyzickou silou k překonání jejího odporu nepoužil, k pohlavnímu styku mezi ním a poškozenou by nedošlo, přičemž obžalovaný měl dostatek času na to, aby si uvědomil, že poškozená svůj nesouhlas s pohlavním stykem myslí vážně. Lze mít tedy za to, že obžalovaný násilím poškozenou donutil k pohlavnímu styku souloží, tedy spojením jeho a poškozené pohlavních orgánů, a to v době, kdy poškozená nedosáhla věku 15 let, což bylo obžalovanému známo. Lze snad ještě dodat, že k naplnění tohoto znaku skutkové podstaty trestného činu není nutné, aby obžalovaný věk poškozené skutečně znal, neboť se jedná o jinou skutečnost dle § 17 písm. b) trestního zákoníku, k jejímuž naplnění postačí, že s ohledem na okolnosti na straně poškozené a na své osobní poměry vědět měl a mohl, že poškozená doposud nedosáhla 15 let. Jeho jednání tedy soud kvalifikoval jako zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, věta první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.
57. Ohledně jednání popsaného v bodě 2. tedy ve shodě s předchozím rozsudkem soud kvalifikoval jako zločin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný opakovaně vykonal soulož s dítětem mladším 15 let (již ve svém předchozím rozhodnutí soud poznamenal, že znak tohoto trestného činu „dítě“ zde byl naplněn spíše formálně a pouze proto, že poškozené v kritické době nebylo ještě 15 let, avšak z komunikace s jejím okolím bylo možno dovodit, že poškozená se v daném období jako dítě již rozhodně nechovala). Není však pochyb o tom, že obžalovaný s poškozenou vícekrát souložil, přičemž mu bylo známo, že jí dosud nebylo 15 let. Jedná se tedy o trestný čin, resp. zločin pokračující spáchaný 5 – 6 dílčími útoky, tedy jednotlivými souložemi, které spolu úzce souvisí v místě i v čase jejich spáchání, přičemž je zde také dán jednotící záměr pachatele, tedy dosáhnout svého sexuálního uspokojení bez ohledu na to, že se tak dělo s dívkou, které dosud nebylo 15 let.
58. Jednání popsané v bodě 3. výroku rozsudku, jehož se obžalovaný dopustil vůči nezletilé N. H., pak soud opět ve shodě s předchozím rozsudkem kvalifikoval jako přečin omezování osobní svobody

dle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, a lze tedy opětovně konstatovat, že popisovaná snaha obžalovaného o pohlavní styk s poškozenou ve svém důsledku znamenala, že obžalovaný poškozené (bez oprávnění) bránil užívat osobní svobody, tedy chovat se v souladu s její vůlí, s jejími potřebami, když jí znemožnil opustit automobil a současně ji také proti její vůli položil na její sedačku, následně ji přetáhl na svoji a položil ji pod sebe, přičemž jí také držel ruce za hlavou; s ničím z toho však poškozená nesouhlasila, což také dávala dostatečně obžalovanému najevo, a to jak fyzicky, tedy uhýbáním, odstrkováním, tak i verbálně, když na něho „řvala“, ať toho nechá. Pokud tedy obžalovaný toto její přání nerespektoval, dopustil se uvedeného přečinu. Pro úplnost soud ještě dodává, že zákonné znaky uvedeného přečinu byly naplněny i přesto, že omezení osobní svobody bylo zjevně krátkodobé; doba trvání tohoto omezení není znakem trestného činu, jedná se však o okolnost, která má vliv na míru společenské škodlivosti trestné činnosti.

59. Soud tedy opětovně uvádí, když nemá na těchto svých názorech důvod cokoli měnit, že nespátroval v jednání obžalovaného pokus zločinu znásilnění, neboť má za to, že ne každou snahu o dosažení pohlavního styku i proti vůli poškozené lze za takový pokus považovat; rozhodující podle názoru soudu je, kam až tato snaha zašla, čeho by se ještě obžalovaný musel dopustit, aby k pohlavnímu styku mohlo dojít. Poškozená sice dávala dostatečně najevo, že se souloží nesouhlasí, a to i fyzickým odporem, který musel obžalovaný překonávat, pokud se mu podařilo umístit poškozenou na sedačku pod sebe, nicméně dle názoru soudu svého jednání zanechal v takové chvíli, kdy ještě nebylo nutno mít za to, že se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že by násilím donutil poškozenou k souloží (případně k jiné formě pohlavního styku). Především nelze přehlédnout, že jak poškozená, tak i obžalovaný byli stále oblečení a že obžalovaný zanechal právě snahy rozeprout poškozené zip kalhot; tyto se jí tedy ani nepokusil stáhnout, což znamená, že se za této situace např. ani nemohl pokusit zasunout pohlavní úd do její vagíny, což by byl onen nejtýpější příklad pokusu o znásilnění poškozené.

Úvahy o trestu:

60. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.
61. Z tohoto hlediska lze konstatovat, že obžalovaný porušil jednak poměrně dosti významný společenský zájem chráněný trestním zákoníkem, tedy zájem společnosti jednak na svobodném rozhodování každého jedince o svém pohlavním životě a jednak na bezvadném mravním a tělesném vývoji dětí, a dále také zájem společnosti na ochraně osobní svobody člověka ve smyslu volnosti jeho pohybu. Lze tedy mít za to, že jednání obžalovaného porušující tyto společenské zájmy vykazuje nemalý stupeň společenské škodlivosti. Ve vztahu k dalším uvedeným hlediskům lze uvést, že s přihlédnutím k nim není nutno mít za to, že by závažnost resp. společenská škodlivost jednání obžalovaného byla zvyšována nad obvyklou míru takového druhu trestné činnosti. Stále tedy platí i to, co soud uvedl v odůvodnění zrušeného rozsudku, tedy že má naopak za to, že se zde vyskytují okolnosti, které míru společenské škodlivosti jednání obžalovaného spíše snižují. Pokud se jedná o trestnou činnost, jíž se obžalovaný dopustil vůči nezletilé K., nelze pominout, že jeho jednání se nijak negativně nepromítlo do mravního a tělesného vývoje poškozené, což potvrdila slyšená znalkyně. Soud se zároveň domnívá, že obžalovaný se trestné činnosti mohl dopustit právě proto, že mravní vývoj poškozené již byl v kritickém období do jisté míry narušen, jak to dokládá např. mimořádně vulgární vyjadřování nezletilé poškozené na facebooku, a to podle všeho neutěšenými poměry v rodině nezletilé. V tomto směru soud poukázal na jeden z příspěvků nezletilé na facebooku, který vystihuje vztah poškozené k rodičům, který nelze

považovat za jiný než tragický a alarmující. Je tedy stále toho názoru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky uvedených zločinů, nezpůsobil jimi však škodlivý následek. Ve vztahu k jednání vůči poškozené nezletilé N. pak lze mít stále za to, že míra společenské škodlivosti jednání obžalovaného je snižována již zmíněnou krátkodobostí trvání omezení osobní svobody poškozené, i když současně nelze ani přehlédnout naštěstí spíše zanedbatelné pohmoždění její ruky. Existenci okolností polehčujících či přitěžujících ve smyslu ustanovení § 41 resp. § 42 trestního zákoníku soud v daných souvislostech neshledal s výjimkou dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, který doposud nebyl soudně trestán s výjimkou níže uvedeného odsouzení, k němuž však došlo až po spáchání projednávané trestné činnosti; onu bezúhonnost je tedy nutno vztahovat k období před spácháním prvního ze všech skutků, za něž je nyní ukládán trest.

62. Ke zmiňovanému odsouzení došlo doručením trestního příkazu Okresního soudu v Uherském Hradišti ve věci sp. zn. 13 T 4/2017 (doručen 17. 1. 2017), což znamená, že nyní bylo nutno obžalovanému uložit trest i za trestnou činnost, kterou byl uznán vinným tímto trestním příkazem, a která spočívala v tom, že dne 28. 12. 2016 během zajištění jeho osoby příslušníky Policie ČR těmto vulgárně nadával a vyhrožoval jim fyzickou likvidací.
63. Trest měl být tedy ukládán v rámci trestní sazby uvedené v ustanovení § 185 odst. 3 trestního zákoníku, která je zde stanovena v rozmezí 5 – 12 let, což by znamenalo, že obžalovanému by měl být uložen i v případě ukládání trestu na samé spodní hranici trestní sazby trest spojený s odnětím osobní svobody. Soud však za dané situace hledal především odpověď na otázku, zda takovéto represivní působení na obžalovaného, navíc v poměrně citelné výměře, skutečně odpovídá všem okolnostem projednávané trestné činnosti, či zda svůj zákonný účel, kterým je především zamezení obžalovanému v páčení další trestné činnosti (samozřejmě v tom smyslu, že obžalovaný bude sám chtít trestnou činnost nepáchat, že bude sám chtít žít řádným životem) splní i trest povahy ryze výchovné, což by ovšem znamenalo, že trest bude uložen pod spodní hranici trestní sazby, kterýžto postup umožňuje naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož má-li soud za to, že by vzhledem k okolnostem případu bylo použití stanovené trestní sazby pro obžalovaného nepřiměřeně přísné a že jeho nápravy lze dosáhnout i trestem kratšího trvání. Jak je zřejmé z rozhodnutí o trestu, soud dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení v daném případě byly naplněny, a spatřuje je především v již zmíněné skutečnosti, že jednání obžalovaného nevedlo ke způsobení škodlivého následku, tedy k nějaké újmě na straně poškozených, k čemuž nepochybně přispěl i fakt, že obě poškozené, především pak K., se již blížily věku 15 let, a že již tedy nebyly oním dítětem (ve vlastním slova smyslu) mladším 15 let, jimž citované ustanovení trestního zákoníku poskytuje ochranu především. Je možno také zdůraznit, že naopak poškozená K. navázala po této události s obžalovaným vztah, což podle názoru soud činí okolnosti této trestné činnosti skutečně výjimečnými. Dále je dle názoru soudu nutné zohlednit okolnosti, za nichž k prvnímu pohlavnímu styku s K. došlo a kterými se soud zabýval již ve svém předchozím rozhodnutí, že tedy k souloži mezi nimi došlo po společně stráveném večeru v situaci, kdy šla poškozená s obžalovaným dobrovolně spát na jednu postel, kde mu navíc dovolila, aby se k ní přitiskl. Soud tedy po zvážení všech těchto okolností i po přihlédnutí k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného vztahující se k období před spácháním projednávané trestné činnosti, dospěl nejen k závěru, že byly naplněny podmínky pro uložení trestu pod spodní hranici trestní sazby, který uložil ve výměře 3 let, čímž respektoval omezení uvedené v § 58 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, ale také k závěru, že svůj zákonný účel splní i výchovné působení na obžalovaného v podobě podmíněného trestu, když trest odnětí svobody uložil ve výměře, kterou ještě bylo možno podmíněně odložit, a to na delší zkušební dobu. Obžalovaný tedy bude mít dostatek času na to, aby se zamyslel nad tím, jak si představuje svoji budoucnost, a aby také případně prokázal, že tato jistá důvěra, kterou v něho soud vložil tím, že věří tomu, že se již trestné činnosti nedopustí, byla na místě. Lze také připomenout nynější odsouzení obžalovaného v jiné trestní věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 13 T 89/2018, kde byl

obžalovanému zatím nepravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let, což může s určitou mírou pravděpodobnosti znamenat, že obžalovaný se výkonu trestu odnětí svobody i za nynějšího uložení podmíněného trestu nevyhne.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 27. února 2019

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu